

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXII. — Wydana i rozesłana dnia 15. maja 1901.

Treść: (№ 46—49.) 46. Obwieszczenie o zmianie §. 7 Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 15. grudnia 1885 na kolej żelazną parową z Kołomyi do Słobody rungurskiej (Ropy) z odnogami. — 47. Rozporządzenie, którem zmienia się postanowienia, zawarte w §§. 2 i 3 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. stycznia 1878, dotyczące się należyłości służby urzędów miar i wag za sprawdzanie i cechowanie wykonywane poza urzędem. — 48. Obwieszczenie o ograniczeniu upoważnień c. k. delegacyi urzędów cechowniczych. — 49. Rozporządzenie, którem wydaje się sanitarno-policyjne przepisy, jakich przestrzegać należy, aby zapobiedz wypadkom zakażenia się przy zawodowo-technicznem badaniu i użyciu materiałów, zawierających zarodniki chorób zaraźliwych, udzielających się z reguły ludziom.

46.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 27. kwietnia 1901,

o zmianie §. 7 Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 15. grudnia 1885, Dz. u. p. Nr. 11 z r. 1886, na kolej żelazną parową z Kołomyi do Słobody rungurskiej (Ropy) z odnogami.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia uchyla się postanowienia, zawarte w trzecim i dziewiątym ustępie §. 7 Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 15. grudnia 1885, Dz. u. p. Nr. 11 z r. 1886, wydanego na kolej żelazną parową z Kołomyi do Słobody rungurskiej (Ropy) z odnogami.

Na miejsce wzmiankowanych postanowień rozporządza się co następuje:

§. 7.

Ustęp trzeci.

Spółce akcyjnej nadaje się prawo emitowania udziałowych zapisów długu na pożyczki pierwszeństwa, jakie ona zaciągnie, jednakże emisya ta może nastąpić tylko pod warunkami, jakie Rząd ustanowi i z zastrzeżeniem, że rzeczony zapisy będą opiewać na ustawową walutę krajową.

Ustęp dziewiąty.

Statut Spółki, jakoteż formularze obligacyi pierwszeństwa, które mają być emitowane, tudzież formularze akcyi zakładowych i pierwszorzędnych, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

Wittek r. w.

47.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 3. maja 1901,

którem zmienia się postanowienia, zawarte w §§. 2 i 3 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. stycznia 1878, Dz. u. p. Nr. 8, dotyczące się należyłości służby urzędów miar i wag za sprawdzanie i cechowanie wykonywane poza urzędem.

Artykuł 1.

Zmienia się §§. 2 i 3 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. stycznia 1878, Dz. u. p. Nr. 8, dotyczące się należyłości służby urzędów miar i wag za sprawdzanie i cechowanie, wykonywane poza urzędem, i nadaje się im następujące brzmienie:

§. 2.

Należytości za sprawdzanie i cechowanie, wykonywane poza siedzibą urzędu.

- a) W razie sprawdzania miar i wag poza siedzibą urzędu należy policzyć tytułem dyet:

jeżeli czynność sprawdzania łącznie z podróżą tam i napowrót nie wymagała dłuższego czasu niż 5 godzin 4 K,

jeżeli czynność sprawdzania łącznie z podróżą tam i napowrót wymagała dłuższego czasu niż 5 godzin, zaś co najwyżej 10 godzin 8 „

jeżeli czynność sprawdzania łącznie z podróżą tam i napowrót wymagała więcej czasu niż 10 godzin 10 „

Jeżeli czynność sprawdzania łącznie z podróżą tam i napowrót wymagała więcej niż 10 godzin czasu, to w takim razie strona wydać winna cechowniczemu potwierdzenie, ile czasu musiał poświęcić na samą tylko czynność sprawdzania (nie licząc podróży), gdyż ten szczegół potrzebny jest do sprawdzenia wykazu kosztów podróży.

- b) Jeżeli podróży tam i napowrót nie odbywa się koleją żelazną, tramwajem parowym albo parowcem stosownie do ogólnych postanowień co do wyboru najtańszej drogi, to w takim razie należy tytułem kosztów podróży policzyć obowiązującą w danej chwili taksę pocztową od pary koni bez należytości ubocznych, podług ilości miryametrów rzeczywiście przebytych; jeżeli zaś droga, przebyta tam i napowrót, wynosi razem nie więcej niż 15 kilometrów, liczy się po 42 h za każdy kilometr, a to nawet w tym przypadku, gdy wzmiankowana odległość wynosi mniej niż 4 kilometry. Nadto wolno policzyć mytowe, opłacone u rogatek, znajdujących się na przebytej drodze, a uiszczenia tej opłaty nie trzeba udowadniać boletami.

Co do podróży w okolice Wiednia, odbywanych powozami, postanawia się, że obliczone według taksy wydatki na jazdę wolno uwzględnić w rachunku tylko za takie drogi, za które w taryfie wiedeńskich fiaków i jednokonek są wyznaczone stałe należytości, za inne zaś drogi liczyć należy ustanowione w danej chwili pocztowe, jak to wyżej przepisano.

Jeżeli podróż odbywa się koleją żelazną, policzyć można II., jeżeli zaś parowcem, I. klasę, przy wymiarze kosztów należy atoli uwzględnić przyznane w danym razie zniżenia cen jazdy.

Za jazdę z dworców kolei lub z przystani i do tychże policzyć należy taksę jednokonki, urzędownie ustanowioną. W miejscowościach, dla których niema ustanowionych urzędownie

cen jazdy jednokonką, policzyć należy 70% tej taksy, a względnie tego w dotyczącej miejscowości zwyczajnie opłacanego wynagrodzenia za podwózkę, jakie ustanowione są dla parokonek w „Wykazie taks jazdy, a względnie miejscowych cen za podwózki od stacyi kolei żelaznych i okrętów do najbliższych miejscowości“, wydanym przez Ministerstwo handlu; obliczoną w ten sposób cenę jazdy należy stosownie do tego, czy na miejscu jednostek w wyniku stoi liczba mniejsza niż 5, czyli też 5 albo jakaś wyższa cyfra, zaokrąglić na najbliższą przez 5, względnie przez 10 podzielną kwotę w halerzach.

Co się tyczy tych miejscowości, w których znajdują się wprawdzie stacje kolei żelaznych albo okrętów, jednak nie są zawarte w powyżej wzmiankowanych wykazach, mieszczących obowiązujące w danej chwili taksy jazdy, a względnie miejscowe ceny za podwózkę, policzyć można za przeniesienie pakunku należytość w kwocie 50 h.

- c) Wydatków na przewóz cech i piątun policzać nie można.

Natomiast, jeżeli trzeba było ponieść wydatki na transport innych narzędzi cechowniczych, potrzebnych do wykonania dotyczących czynności (np. gazomierzy do kontroli), lub też wydatki na pomocników, o ile strona nie postarała się o nich, to w takim razie policzyć należy kwotę, jaką rzeczywiście wydano.

§. 3.

Należytości za sprawdzanie, dokonywane wprawdzie w siedzibie urzędu miar i wag, jednak poza urzędowym budynkiem.

- a) Za sprawdzanie dokonywane wprawdzie w tej samej miejscowości, gdzie urząd miar i wag ma swoją siedzibę, jednak poza urzędowym budynkiem, policzyć należy tytułem dyet:

jeżeli czynność sprawdzania wymagała co najwyżej 4 godziny czasu 2 K,

jeżeli czynność ta wymagała więcej niż 4 godziny czasu, a co najwyżej 8 godzin 4 „

jeżeli na sprawdzanie potrzeba było więcej niż 8 godzin czasu 6 „

Gdyby sprawdzanie zabrało więcej niż 8 godzin czasu, to w takim razie strona winna wydać cechowniczemu potwierdzenie wykazujące, jak długo trwała ta manipulacja, gdyż ten szczegół jest potrzebny do sprawdzenia wykazu kosztów (§. 6).

- b) Jezdne liczyć wolno tylko we Wiedniu, mianowicie stosownie do postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. października 1894. Dz. u. p. Nr. 204, a oprócz tego w tych

rozleglejszych miastach, co do których ustanowiono wyjątek w tym względzie.

c) Za transport piątek, potrzebnych do cechowania, policzyć można tyle, ile zwyczajnie płaci się w dotyczącym miejscu za przenoszenie pakunków, chyba że zachodzi przypadek, przewidziany w punkcie b), w którym wolno używać powozu.

Co do transportu innych narzędzi cechowniczych, jakoteż co do potrzebnych pomocników, trzymać się należy postanowień, zawartych w §. 2, punkt c).

Artykuł II.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Koerber r. w.

Call r. w.

Böhm r. w.

48.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. maja 1901,

o ograniczeniu upoważnień c. k. delegacyi urzędów cechowniczych.

Odnośnie do obwieszczenia z dnia 27. stycznia 1898, Dz. u. p. Nr. 37, podaje się niniejszem do wiadomości, że upoważnienia c. k. delegacyi urzędów cechowniczych co do urzędowego postępowania z zagranicznymi towarami będą na przyszłość ograniczone tylko do takich posyłek złota i srebra, które są przeznaczone dla przemysłowców, osiadłych w urzędowym okręgu dotyczącej delegacyi, a podlegających kontroli co do zawartości czystego złota i srebra w swoich towarach, również posyłki, które są własnością innych stron, nie należących do stanu przemysłowców.

Böhm r. w.

49.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem wyznań i oświaty z dnia 11. maja 1901,

którem wydaje się sanitarno-policyjne przepisy, jakich przestrzegać należy, aby zapobiedz wypadkom zakażenia się przy zawodowo-technicznym

badaniu i użyciu materiałów, zawierających zarodniki chorób zaraźliwych, udzielających się z reguły ludziom.

1. Materiały pochodzące z organizmów osób, podejrzanych o jakąś chorobę zaraźliwą, z reguły udzielającą się ludziom, np. o ospę, szkarlatynę, odrę, błonicę, krztusiec, tyfus brzuszny, plamisty lub powrotny, mór, cholere, trąd, czerwone, żółtą febrę, węglik, nosaciznę, wodowstręt, różę, nagminne zapalenie opon mózgowych, albo też osób, takimi chorobami dotkniętych, niemniej też materiały, pochodzące ze zwłok osób, zmarłych na jakąś chorobę zakaźną tego rodzaju, tudzież ze zwierząt, zwierzęcych zwłok i z przedmiotów, co do których zachodzi mniemanie, że zawierają zarazki, udzielające się z reguły ludziom, wolno uzyskiwać w celach badania i użytkowywać je w sposób zawodowo-techniczny jedynie tylko powołanym do tego lekarzom lub weterynarzom, a ci powinni przy tem dokładnie przestrzegać przepisów, wydanych względem tej choroby zakaźnej, o którą w danym razie chodzi, tudzież zachowywać wszelkie środki ostrożności zalecone nauką, aby tym sposobem i samych siebie od zarażenia uchronić i drugich osób na to niebezpieczeństwo nie narażać.

2. Bezpośrednie badanie uzyskanych materiałów pod mikroskopem, mające na celu rozpoznanie choroby, winno odbywać się według możliwości na tem samem miejscu, gdzie dotyczący materiał wydobyto, jeżeliby zaś to było niemożliwe, to przynajmniej na jakimś odosobnionem miejscu i w taki sposób, aby wszelka styczność na zewnątrz była wykluczona; zaś po ukończeniu badania należy niezwłocznie wszelkie pozostałości i szczątki zakażonego materiału uczynić stanowczo nieszkodliwymi, niszcząc zarazki zapomocą gorąca albo procesów chemicznych.

3. Zwykłymi badaniami mikroskopicznymi, mającemi na celu rozpoznanie chorób — atoli z wykluczeniem wszelkich doświadczeń, połączonych z hodowlą bakteryi i próbami, wykonywanemi na organizmach zwierzęcych — wolno trudnić się sposobem przemysłowym tylko tym znawcom, którzy według opinii Najwyższej Rady zdrowia są pod względem naukowym do tego w zupełności uzdolnieni i którzy wykażą się, że posiadają odpowiedni lokal do wykonywania rzeczonych badań, a nadto otrzymają specjalne pozwolenie Ministerstwa spraw wewnętrznych.

Pozwolenia takiego na mikroskopiczne badanie zarazków moru, cholery, żółtej febry, ospy i tyfusu plamistego zgoła się nie udziela.

4. Takie bakteryologiczne badania materiałów zawierających zaraźliwe drobnoustroje, które połączone są z hodowlą prątków i z doświadczeniami na zwierzętach, wolno ze zasady wykonywać

Uzyskiwanie zakaźnych materiałów do badań i zawodowo-techniczne ich użycie.

Zwykłe badania mikroskopiczne.

Badania mikroskopiczne w celu rozpoznania chorób, wykonywane sposobem przemysłowym przez osoby prywatne.

Bakteryologiczne badania, połączone z hodowlą prątków i próbami, dokonywanymi na zwierzętach.

tylko w lokalnościach zakładów, posiadających do tego osobne urządzenia.

Z pominięciem instytutów rządowych, ustanowionych przez Władze państwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych jako Najwyższą Władzą zdrowia, trzeba mieć na utrzymywanie tego rodzaju zakładów specjalne pozwolenie, którego udziela Ministerstwo spraw wewnętrznych po zasięgnięciu fachowej opinii Najwyższej Rady zdrowia.

5. Przełożony zakładu do wykonywania badań bakteriologicznych, określonych w punkcie 4, może być zazwyczaj tylko wykształcony specjalnie w tym kierunku lekarz, który posiada nie tylko teoretyczną i praktyczną wiedzę na polu bakteriologii, lecz także obeznany jest z umiejętnościami, wchodzącymi w zakres chorób zakaźnych.

Wyjątkowe przyjęcie na to stanowisko osób, do stanu lekarskiego nie należących, jest zastrzeżone Ministerstwu spraw wewnętrznych, które rozstrzyga po zasięgnięciu opinii Najwyższej Rady zdrowia.

Przełożony odpowiada osobiście za wszystko, co dotyczy kierownictwa i utrzymywania zakładu, tudzież za przestrzeganie wszelkich przepisów, jakie w tym względzie istnieją.

Dla każdego takiego zakładu musi być ustanowiony zastępca przełożonego, posiadający w zupełności fachowe uzdolnienie, któryby mógł objąć odpowiedzialne kierownictwo zakładu, gdyby przełożony był jakiś czas nieobecny albo z powodu jakiegokolwiek przeszkody nie mógł pełnić swoich czynności; imię takiego zastępcy należy podać do wiadomości przełożonej Władzy politycznej.

Służba zakładu.

6. W charakterze pomocników i służących można zatrudniać tylko fizycznie zdrowe i inteligentne osoby, na których można w zupełności polegać i które nie mają żadnych przywar moralnych, osobiście zaś nie oddają się nałogowi pijaństwa.

Instrukcje.

7. Zakres działania takich pomocników i służących winien przełożony dokładnie określić w osobnych instrukcjach, a nad ścisłym przestrzeganiem przepisów winien czuwać on sam, a względnie jego zastępca.

W takich instrukcjach, które należy przybić w zakładzie na odpowiednim miejscu, winne być wymienione środki ostrożności, jakich należy przestrzegać przy wykonywaniu bakteriologicznych badań i czynności, aby uniknąć zakażenia.

Urządzenie i utrzymywanie takich zakładów.

8. Urządzenie zakładu i porządek wszystkich wykonywanych w nim czynności muszą być tego rodzaju, aby z jednej strony zabezpieczyły zatrudnione tamże osoby niezawodnie przeciw niebezpieczeństwu zakażenia się, z drugiej zaś strony wykluczały możliwość rozwekiania zaraźliwych materiałów. Lokalności zakładu nie mogą się mieścić w budyn-

kach mieszkalnych; w szpitalach zaś nie wolno ich urządzać obok pokoi przeznaczonych dla chorych, albo obok pomieszczeń; nadto muszą takie lokalności posiadać następujące szczególne urządzenia:

- a) Dla robót bakteriologicznych, połączonych z hodowlą prątków i doświadczeniami na zwierzętach, trzeba mieć z reguły kilka odosobnionych lokalności, do których bez wiedzy przełożonego lub jego zastępcy nikt obcy wejść nie może.
- b) Lokalności te muszą być tak urządzone, aby je można było dobrze przewietrzać. Podłoga, stoły, na których robi się doświadczenia na zwierzętach i sekcye zwłok zwierzęcych, również naczynia na odpadki i inne zakażone przedmioty, których już nie potrzeba, muszą być sporządzone z nieprzepuszczalnego materiału, dającego się łatwo czyścić i odkażać. Także ściany laboratoryów powinny być tak urządzone, aby je można było łatwo odkażać.
- c) Trzeba czuwać nad tem, aby zakażone materiały nie mogły być wyniesione poza lokalności zakładu, dopóki ich nie odkażono.

Zwłoki zwierząt zarażonych, jakoteż takich, które w lokalnościach zakładu były trzymane, należy wyjąłować zapomocą chemicznego postępowania albo wygotowania, lub też natychmiast spalić. W tym celu powinien być w zakładzie odpowiedni piec do spalania (krematorium).

- d) Osoby w pracowniach bakteriologicznych zatrudnione, powinny nosić odpowiednią wierzchnią odzież, którą należy przed wyjściem z pracowni zdjąć i złożyć natychmiast w umyślnie na to przeznaczoną szafie.

Taką odzież należy po każdym dostrzeżalnym zanieczyszczeniu zakażonymi materiałami, również każdą razą, nim się ją daje do prania, względnie, nim się wdziewa świeżą, poddać niezawodnemu postępowaniu odkażającemu.

Osobom, zatrudnionym w takich pracowniach, wolno wychodzić z nich dopiero po najdokładniejszym oczyszczeniu tych części ciała, które były nieodziane i po odkażeniu takichże części, które stykały się z zakażeniami substancjami. Jeść, pić i palić w tych lokalnościach nie wolno.

- e) Zakażone zwierzęta trzeba tak zamykać, aby możliwość umknięcia bezwarunkowo i w zupełności była wykluczona.

Klatki lub inne schowki, służące do przechowywania tych zwierząt, muszą być tak urządzone, aby rozrzucanie lub rozsypywanie zakażonych odpadków było stanowczo niemożli-

we. Nadto muszą one być tego rodzaju, aby je można było łatwo czyścić i odkażać. O ile takich schowków nie umieszcza się w samym laboratorium, trzeba mieć na ten cel odosobnione stajnie, niedostępne dla obcych i zaopatrzone nieprzepuszczalną podłogą, którą można łatwo odkażać.

9. Osoby, zatrudnione w bakteriologicznych zakładach, są obowiązane o każdym zastąpieniu zawiadomić niezwłocznie przełożonego, a dopóki choroba ich nie zostanie stanowczo rozeznana i dopóki nie nastąpią zarządzenia co do zastosowania środków sanitarno-policyjnych, o ileby w danym wypadku było tego potrzeba, muszą rzezone osoby być pielęgnowane i dogłądane na odosobnieniu.

Jeżeli zajdzie taki wypadek, to przełożony lub jego zastępca jest obowiązany zbadać chorego natychmiast zwykłym sposobem lekarskim albo też według zasad bakteriologii, aby poznać rodzaj choroby, a gdyby zachodziło podejrzenie zakażenia, winien o tem zrobić doniesienie do Władzy politycznej.

Jeżeli nie można orzec z całą pewnością, że podejrzenie o zakaźną chorobę nie zachodzi, to w takim razie należy chorego natychmiast jak najstaranniej odosobnić i trzymać w ścisłej obserwacji, o podejrzanym wypadku zaś zrobić niezwłocznie doniesienie do właściwej Władzy politycznej, a dopóki ta nie wyda zarządzeń, trzeba użyć wszelkich tych środków, które na wypadek zachodzącego podejrzenia o zakaźną chorobę są przepisane lub wskazane.

O ile przełożony pracowni sam bierze udział w badaniach, stosują się przytoczone w powyższych ustępach zarządzenia w odpowiedni sposób także do jego osoby.

10. Wszelkie badania bakteriologiczne, których przedmiotem są zarazki cholery, moru, żółtej febry, ospy i tyfusu płamistego, z pominięciem wypadku, że są to badania w celu rozpoznania choroby, jakie określono w §. 2, wolno wykonywać tylko w przeznaczonych na to państwowych albo przez państwo upoważnionych zakładach.

Co do utrzymywania takich zakładów, obowiązują postanowienia, wymienione pod 8 i 9, a oprócz tego jeszcze następujące przepisy:

a) Roboty muszą być wykonywane w osobnych lokalnościach, do których wchodzić można tylko jednemi drzwiami głównymi a klucz, nie odmykający żadnych innych drzwi oprócz rzezonych, ma przechowywać u siebie przełożony zakładu albo jego zastępca.

Te lokalności powinny być nadto zaopatrzone wyłącznie dla siebie w te urządzenia i narzędzia, które są potrzebne do badań wymienionych powyżej drobnoustrojów i do wy-

konywania doświadczeń na zwierzętach, o ile te doświadczenia wchodzą w zakres tych badań.

Otwory wentylacyjne należy zaopatrzyć w gęste druciane siatki ochronne, aby drobne żyjątka nie mogły przez nie dostać się do wnętrza, również i okna powinny być zasłonięte odpowiednią materyą siatkową, któraby powstrzymywała wlatujące owady.

b) Gdzie tylko zachodzi potrzeba desinfekcyi zakażonych przedmiotów, muszą ją skutecznie ustanowić dla dotyczącego zakładu lekarze osobiście, i to pod odpowiedzialnością przełożonego laboratorium, a względnie jego zastępcy.

Do czynności, przy których można wejść w styczność ze zakażonymi przedmiotami, wolno używać służących tylko pod nadzorem i odpowiedzialnością lekarzy, wykonujących badania.

c) Osoby, zatrudnione przy takich badaniach, należy w odpowiednich odstępach czasu poddawać ochronnemu szczepieniu, o ile znany jest jaki skuteczny i nie połączony z niebezpieczeństwem sposób takiego szczepienia.

d) Osoby, zatrudnione w takich zakładach, winny nosić oprócz wierzchniego odzienia także wierzchnie obuwie, z którym należy postępować w taki sam sposób, jak z wierzchniem odzieniem.

e) Osobom używanym do pomocy (laborantom, służącym) należy na cały czas przydzielenia ich do służby w takich zakładach oddać do użytku zupełnie odosobnione pomieszkania, posiadające osobny wychodek i to albo w samym zakładzie albo jak najbliższej tegoż. Pod żadnym warunkiem nie wolno tym osobom mieszkać w przeciągu tego czasu w domu prywatnym.

11. Przedmioty, zawierające zarazki, które są dla ludzi niebezpieczne, a posiadają jeszcze wysoki stopień jadowitości, mogą być wysyłane tylko przez upoważnione do tego organa lekarskie, o których była mowa w punkcie 1, tudzież przez upoważnione do takich badań zakłady, i to tylko do urzędowo obwieszonych władz albo do upoważnionych zakładów, które znowu od siebie mogą takie przedmioty posyłać do innych tego rodzaju zakładów.

Przesyłać można tego rodzaju przedmioty tylko w takim opakowaniu, któreby bezwarunkowo wykluczało możliwość uszkodzenia posyłki w drodze, jak niemniej dawało tę pewność, że w razie stłuczenia naczyń zawartość tychże nie mogłaby dostać się poza opakowanie na zewnątrz.

W tym celu najlepiej używać naczyń szklanych o grubych ścianach, zaopatrzonych zatyczką

Warunki, pod jakimi materyały zakaźne, przeznaczone do badań, wolno posyłać do zakładów.

Postępowanie na wypadek zaborowania osób, zatrudnionych w zakładzie.

Zakłady do badań bakteriologicznych, których przedmiotem jest cholera, mór, żółta febra, ospa i tyfus płamisty.

z rznietego szkła, którą należy obwiązać zmoczoną pęcherzem zwierzęcym albo kauczukiem. Na naczyniach zawierających zakażony przedmiot, należy umieścić wyraźną sygnaturę, następnie zawinąć je w materyę, nasyconą odkażającym płynem i zapakować w ten sposób w wytrzymałą, nieprzepuszczalną okrywę, aby były zabezpieczone przeciw słuczeniu; dlatego też do opakowania trzeba używać elastycznego materyału (np. waty, wiorów, sieczki, słomy itp.).

Co do wydawania takich posyłek, przeznaczonych dla zakładów, a nadchodzących do urzędów cłowych z zagranicy, obowiązują ustanowione w tym względzie przepisy i środki ostrożności.

Zawartość posyłki należy zawsze deklarować i oznaczyć na niej imię odsyłającego.

12. Przeznaczone na sprzedaż mikroskopiczne preparaty prątkowe (preparaty na szkiełkach przykrywkowych) i także hodowle, które nie zawierają wprawdzie jadowitych zakaźnych drobnoustrojów, jednak są sporządzone z zakaźnego materyału, wolno wytwarzać tylko upoważnionym do tego zakładom.

13. Przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą karane, o ile nie mają do nich zastosowania postanowienia ustawy karnej, według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857. Dz. u. p. Nr. 198.

14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Koerber r. w.

Hartel r. w.

Obrót preparatów, sporządzonych z niejadowitych drobnoustrojów.

Postanowienia karne.

Postanowienia końcowe.